

Do televize? Nikdy!

Nerada se fotí, a najednou stála před kamerou. Nesnáší direktivní přístup k pacientům, a najednou vyhazovala lidem jídlo z lednice. Kvůli televiznímu pořadu, jenž šel proti všem jejím zásadám, vyhořela, ale také objevila nový svět. Svět, kde lékaři šikanují obézní, odmítají je léčit a týrají je nedůvěrou. A na druhé straně toho světa pokřivené vnímání těla, kdy lidi považují za krasavici podvyživenou ženu a věří, že by bylo fajn se jí podobat.

...

Kdy nastala proměna lékařky, jež se toužila věnovat výzkumu, v drsnou doktorku Kateřinu z pořadu „Jste to, co jíte“?

V roce 2005 mě požádal Petr Havlíček, abych spolupracovala na pořadu, do něhož chtěl jít jako frontman. Moje role měla být konzultantka přes zdraví, případně psychiku, poradit, kdo ze zájemců zhubnout se pro televizi hodí, kdo ne. Ptala jsem se ho, proč se do takového projektu pouští. „Může to být dobrá reklama. Chtěla bys do televize taky?“ zeptal se. Zdělala jsem se. V žádném případě! To byla moje podmínka. Byla jsem zrovna po těžkém rozvodu a nebyla jsem v dobrém psychickém ani fyzickém stavu. V téhle fázi života bych se označila za zakomplexovanou, vyzáblou, cynickou

mrchu. Úděsná kombinace! Pak mě oslovila Martina Hoffmanová, dramaturgyně pořadu „Jste to, co jíte“. Ptala se mě, jak bych já, lékařka, něco takového dělala. Bránila jsem se, že mám s Havlíčkem domluveno něco jiného, ty dvě věci jsem si totiž vůbec nespojila. Navíc Martina říkala, že formát vyžaduje jako hlavní postavu ženu. Vyptávala se mě, jak bych s lidmi pracovala, jak bych vysvětlovala všechny ty věci kolem hubnutí. Lidsky jsme si sedly, to se člověku nestane často takhle napoprvé. Náklonost trochu utlumila moji nechuť koketovat s televizí. Jeden hlas říkal: „Petr má možná pravdu, byla by to fajn reklama.“ Druhý hlas: „Ne, to nedám.“ A ten první: „Holka, možná by ses mohla někde mihnout. Ale ne, to je blbý, vždyť je to komerční televize.“ Hodně jsem se hádala sama v sobě. Tehdy jsem ještě nevěděla, že když váháte, odpověď zní ne. Protože v opačném případě nad ničím nedumáte a jdete do toho. A já váhala hodně, čili moje odpověď správně měla znít ne. Jenže jsem byla tehdy hodně zmatená a vyčerpaná, a to člověk moc logicky neuvažuje.

Takže jste dostala dvě nabídky. Jednu od Petra Havlíčka, druhou od televize Prima. V obou šlo o stejný pořad, ale vy jste si to nespojila. Jak to bylo dál?

Pozvali mě na casting, prý o mně mluvil pan Havlíček a já už budu vědět. No jasně, jde o tu lékařskou podporu. Casting byl v neděli, já byla zrovna na chalupě s „převozníkem“. Víte, kdo je „převozník“? Muž, se kterým chodíte, abyste zalepili díru po předchozím vztahu, ale ještě se necítíte na to navázat další vážný. Mně se v neděli nikam nechtělo, ale „převozník“ byl z televize nadšený, a že mě na casting odveze. Když jsem pak na místě viděla doktorku Ivu Málkovou a doktorku Moniku Golkovou, zmátlo mě to. Hele, to nějaká blbost, říkám „převozníkovi“. To není casting na účastníky, ale na frontmana pořadu. Tam nejdu! Ale on mě přemlouval: „Neblázni, slíbila jsi to.“ V tu chvíli jsem jasně věděla, že do televize fakt nechci. „Převozník“ měl

skvělý nápad, jak z toho vybruslit s čistým štítem. Poradil mi, ať tam jdu a udělám nějakou šílenost, aby mě nevzali.

Vyházela jste produkčním jídlo z lednice?

Dámy na castingu byly vyfiknuté, já jak od plotny, vyhublá, nenamalovaná, blbý brejle. Všude kamery, to bylo něco pro mě, já trpím, už jen když se fotím. U lednice stála obézní dáma, které jsem měla vysvětlit, proč je tlustá. Otevřela jsem lednici, ta byla plná uzenin. Mrkla jsem na dámu a v tu chvíli mi naskočil systemický výcvik. Zrovna jsem totiž byla v jeho první čtvrtině. Co nesmí udělat člověk v pomáhající profesi? Urážet klienta! Super, jdu do toho! Udělám tu nejhorší věc, co mě napadne. Tak jsem na tu nebožačku spustila: Co to máte na břicho za špeky? To se nedivte, že jste tlustá, když jíte tohle! Tohle je samý tuk! To je odporne! Byla jsem za „fúrii“ a „čůzu“ a nevím za co ještě a aniž jsem to tušila, trefila jsem se rovnou do formátu. Kdybych věděla, že jde o pořad „Jste to, co jíte“, nastudovala bych ho předem. A určitě do něj nešla.

Proč?

Protože byl proti všemu, čemu v medicíně věřím. Člověk za vámi přijde se svým trápením a důvěrou, že mu pomůžete. A ne, že ho začnete ponižovat. Musí věřit, že mu neublížím. Máme přece v Hippokratově přísaze *primum non nocere* („především neškodit“). A nejhůř ublížíte člověku slovem. To jsem dobře znala. Pamatovala jsem si ze Žižkova, jak lze skupinu agresorů jednou větou doslova vykastrovat. Věděla jsem, jak dlouho si lidé pamatují, když jim někdo řekne něco fakt ošklivého. Formát pořadu byl celý přesně o tom. Lidé se do něj přihlásili s důvěrou, že jim poradím, a já je měla týrat? Připadalo mi to celé absurdní. Vrátili jsme se na chalupu, měla jsem z toho ještě pár dní špatný pocit. Ten završila Martina Hoffmanová, když volala, že mě televize bere. Snažila jsem se vykrotit, ale hrozili mi sankcemi, protože jsem podepsala papír, kde bylo vypsáno, co se stane, když